

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/37/2018
Identifikačné číslo spisu: 6114220366
Dátum vydania rozhodnutia: 19.06.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Pepelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6114220366.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: E. S. H., so sídlom F. R. X, V., správca konkurznej podstaty úpadcu J. F. - H., „v konkurze“, s miestom podnikania R. XXXX, L. X. L., A.: XX XXX XXX, proti žalovanému: Slovenská pošta, a. s., so sídlom Partizánska cesta 9, Banská Bystrica, IČO: 36 631 124, právne zast. Advokáti Heinrich s. r. o., advokátska kancelária so sídlom Skautská 12, Nitra, IČO: 36 865 966, o zaplatenie 3 734,08 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 64Cb/204/2014, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Cob/119/2017-197 z 21. septembra 2017, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalobca m á voči žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica ako súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 64Cb/204/2014-161 z 31. januára 2017 uložil žalovanému v I. výroku povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 933,52 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,15% ročne zo sumy 466,76 eura od 01. augusta 2014 do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 8,15% ročne zo sumy 466,76 eura od 01. septembra 2014 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V II. výroku žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a v III. výroku žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50%.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca doručil súdu dňa 19. septembra 2014 žalobu a dňa 20. novembra 2014 podanie, ktorým opravil petit žaloby na základe výzvy súdu zo dňa 10. novembra 2014. Žalobou žiadal súd, aby žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3 734,08 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 466,76 eur od 01. februára 2014 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 466,76 eur od 01. marca 2014 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 466,76 eur od 01. apríla 2014 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 466,76 eur od 01. mája 2014 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 466,76 eur od 01. júna 2014 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 8,15% ročne zo sumy 466,76 eur od 01. júla 2014 do zaplatenia, úrok z

omeškania vo výške 8,15% ročne zo sumy 466,76 eur od 01. augusta 2014 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 8,15% ročne zo sumy 466,76 eur od 01. septembra 2014 do zaplatenia, titulom nezaplatených faktúr za obdobie od 01. januára 2014 do 31. augusta 2014 vystavených žalovanému na základe zmluvy o nájme nebytových priestorov zo dňa 06. augusta 2009. Žalobca uvedenou zmluvou prenajal žalovanému nebytový priestor nachádzajúci sa v Stredisku obchodu a služieb v Bánovciach nad Bebravou na Svätoplukovej ulici, súp. č. XXXX, postavený na parc. č. XXX, k. ú. Bánovce nad Bebravou, zapísané na LV č. XXXX, za dohodnuté nájomné vo výške 1 162,- eur mesačne. Dodatkom č. 1 zo 16. septembra 2011 malo dôjsť k úprave nájmu tak, že nájomné bolo stanovené na sumu 466,76 eur mesačne vrátane DPH. Žalovanému boli preto vystavené faktúry č. 20140002, 20140033, 20140052, 20140075, 20140094, 20140114, 20140130 a 20140142.

3. Súd prvej inštancie vydal platobný rozkaz č. k. 60Rob/293/2014-29 z 25. novembra 2014, ktorým žalobe v plnom rozsahu vyhovel. Proti platobnému rozkazu podal žalovaný odpor s odôvodnením, že v dodatku č. 1 zo dňa 30. septembra 2011 k zmluve o podnájme nebytových priestorov zo dňa 06. augusta 2009, bolo v čl. IV, bode 4. 2. 1 medzi stranami konania dohodnuté, že vzhľadom na prebiehajúci spor o určenie vlastníckeho práva k predmetu podnájmu, bude žalovaný dohodnutý mesačný nájom vo výške 466,76 eura skladať do súdnej úschovy. Žalovaný v súlade s dohodnutým postupom skladal nájomné do súdnej úschovy, o čom predložil ako dôkaz uznesenia vydané Okresným súdom Banská Bystrica vo veci vedenej pod sp. zn. 17U/45/2011. Žalovaný si preto svoju povinnosť spočívajúcu v úhrade nájomného za obdobie od 01. januára 2014 do 30. júna 2014 riadne splnil. V odpore žalovaný ďalej uviedol, že nájomná zmluva, ktorú mal uzatvorenú žalobca s vlastníkom nehnuteľnosti obchodnou spoločnosťou CORTE spol. s r. o. bola ukončená dňa 31. mája 2011 výpoveďou, a preto mala byť k tomuto dátumu ukončená aj platnosť zmluvy o podnájme nebytových priestorov zo dňa 06. augusta 2009 v znení dodatku č. 1 uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným. Žalovaný navyše uzavrel dňa 28. augusta 2014 s obchodnou spoločnosťou JFKonsulting s. r. o. podnájmnú zmluvu, kde mal byť predmet podnájmu určený totožne s predmetom podnájmu, na ktorý bola pôvodne uzatvorená zmluva o podnájme nebytových priestorov medzi žalobcom a žalovaným. Z uvedeného dôvodu preto žalovaný nájomné a úhrady za služby spojené s podnájomom od 01. júla 2014 uhradil obchodnej spoločnosti JFKonsulting s. r. o. ako novému prenajímateľovi.

4. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 64Cb/204/2014-108 z 03. marca 2016 prerušil konanie do právoplatného skončenia dovolacieho konania vedeného na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 7Cdo/1360/2015. Uvedený postup zvolil konajúci súd z dôvodu, že predmetom tohto konania vedeného na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod sp. zn. 5C/80/2011 je posúdenie otázky vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam (nebytovému priestoru), za užívanie ktorých si žalobca v tomto súdnom konaní uplatňuje právo na zaplatenie nájomného. Rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo na základe odvolania žalobcu potvrdené uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Cob/92/2016-134 z 09. júna 2016.

5. Súd prvej inštancie v rozhodnutí vo veci samej konštatoval, že zmluva o podnájme nebytových priestorov zo dňa 06. augusta 2009 v znení dodatku č. 1 zo dňa 30. septembra 2011 má podľa jej obsahu, ako aj s prihliadnutím na tú skutočnosť, že v čase jej uzavretia žalobca označený síce ako nájomca, bol v skutočnosti vlastníkom predmetných nebytových priestorov, splnené všetky jej zákonné náležitosti ako zmluvy o nájme nebytových priestorov. Súd pri tomto závere vychádzal aj z rozhodnutí Okresného súdu Bánovce nad Bebravou vo veci sp. zn. 5C/80/2011 o určenie vlastníckeho práva, ako aj z rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Cob/39/2016 z 18. augusta 2016, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 63Cb/180/2015 z 12. novembra 2015, ako aj rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Cob/40/2016 z 18. augusta 2016, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 63Cb/5/2015 z 12. novembra 2015, vydaných v skutkovo a právne totožných veciach. Zmluvu o podnájme nebytových priestorov zo dňa 06. augusta 2009 v znení dodatku č. 1 zo dňa 30. septembra 2011 vyhodnotil súd prvej inštancie ako platne uzatvorenú zmluvu o nájme nebytových priestorov. Z konania vedeného Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 17U 45/2011 považoval súd za zistené, že žalovaný zložil do súdnej úschovy nájomné za obdobie od 01. januára 2014 do 30. júna 2014, a tým prišlo v súlade so

zmluvnými dojednaniami k splneniu povinnosti žalovaného v tejto časti. Žalobca nie je oprávnený sa v tejto časti domáhať duplicitne zaplataenia dlžnej sumy. Samotný žalobca ako určený príjemca 1/ v konaní sp. zn. 17U 45/2011 sa domáha vydania predmetu úschovy. Vo vzťahu k úhrade nájomného za obdobie od 01. júla 2014 do 31. augusta 2014 žalovaný preukázal, že dňa 28. augusta 2014 uzavrel s obchodnou spoločnosťou JFKonsulting s. r. o. ako prenajímateľom podnájomnú zmluvu, ktorej predmetom boli totožné nebytové priestory, ktoré boli aj predmetom zmluvy o podnájme nebytových priestorov medzi žalobcom a žalovaným zo dňa 06. augusta 2009. Žalovaný teda uzatvoril dve zmluvy s rovnakým predmetom nájmu, v resp. podnájmu. Žalovaný však v konaní nepreukázal ukončenie záväzkového vzťahu medzi ním a žalobcom založeného zmluvou o podnájme nebytových priestorov z 06. augusta 2009 v znení dodatku č. 1 z 30. septembra 2011. Plnenie tretej osobe nepredstavuje zánik povinnosti žalovaného vo vzťahu k žalobcovi a rovnako nezakladá ani nárok žalobcu domáhať sa vydania žalovaným poskytnutého plnenia od tretej osoby. Súd prvej inštancie preto posúdil tento žalobcom uplatnený nárok na nájomné za obdobie od 01. júla 2014 do 31. augusta 2014 ako dôvodný. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobe v tejto časti (istina spolu s úrokmi z omeškania) vyhovel a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

6. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie v časti I. výroku a III. výroku podal odvolanie žalovaný namietajúc, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C. s. p.“) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.). Okresný súd Bánovce nad Bebravou v rozsudku sp. zn. 5C/80/2011 z 11. septembra 2014, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/1151/2014 z 01. júla 2015, uviedol, že právne úkony medzi Petrom Križanom a obchodnou spoločnosťou CORTE spol. s r. o. týkajúce sa sporných nehnuteľností, v ktorých vystupovala obchodná spoločnosť CORTE spol. s r. o. ako vlastníka týchto nehnuteľností sú absolútne neplatnými právnymi úkonmi. Na základe tohto záveru však mal súd prvej inštancie odvodiť aj absolútnu neplatnosť zmluvy o podnájme nebytových priestorov zo dňa 06. augusta 2009 uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným. Ak je neplatná nájomná zmluva, na základe ktorej bola uzatvorená podnájomná zmluva, súd mal dospieť k záveru aj o neplatnosti tejto podnájomnej zmluvy. Tým, že súd prvej inštancie vyhodnotil podnájomnú zmluvu obsahovo ako zmluvu nájomnú, založil podľa názoru žalovaného svoje rozhodnutie na nesprávnom právnom závere. Súd prvej inštancie mal navyše konanie prerušiť aj do skončenia konania vedeného na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 26Cbi/63/2011, vo veci o vylúčenie majetku zo súpisu konkurznej podstaty obchodnej spoločnosti CORTE spol. s r. o. „v konkurze“, ktoré sa rovnako týka sporných nehnuteľností. S poukazom na § 67 ods. 1 písm. a/ zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov sa žalobca mal svojho nároku domáhať od obchodnej spoločnosti CORTE spol. s r. o. „v konkurze“, v resp. od obchodnej spoločnosti JFKonsulting s. r. o., a žalovaný sa z uvedeného dôvodu necíti byť pasívne vecne legitimovaný v tomto sporovom konaní. Žalovaný si riadne plnil svoje záväzky a hradil všetky platby za užívané priestory a aj napriek uvedenému sa dostal do situácie, kedy pôsobí ako subjekt neplniaci si svoje povinnosti. Na základe uvedeného navrhol odvolaciemu súdu, aby odvolaním napadnuté výroky rozhodnutia súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a žalovanému sa prizná nárok na náhradu trov konania prvoinštančného ako aj odvolacieho konania v celom rozsahu, alternatívne, aby bol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušený a vec mu bola v tejto časti vrátená na ďalšie konanie.

7. Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného žalobca uviedol, že totožné námietky boli už vyriešené v súdnych konaniach vedených na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod sp. zn. 5C/80/2011, na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 17Co/1151/11 a na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 7Cdo/1360/2015, zároveň poukázal aj na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Cob/39/2016 a 43Cob/40/2016. Žalobca poznamenal, že žalovaný si svoju situáciu zaviniť sám, keď bez ukončenia predchádzajúceho zmluvného vzťahu uzavrel ďalší zmluvný vzťah na ten istý predmet nájmu. Preto odvolaciemu súdu navrhol, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

8. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací rozsudkom č. k. 43 Cob/119/2017-197 z 21.

septembra 2017 rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že základná prejudiciálna otázka posúdenia nároku žalobcu bola právoplatne vyriešená v rozhodnutí Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. 5C/80/2011-333 z 11. septembra 2014, ktorým bolo určené, že vlastníkom prenajatej nehnuteľnosti je žalobca. Uvedené rozhodnutie okresného súdu bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17Co/1151/2014-480 z 01. júla 2015. Dovoľanie žalovaného voči rozhodnutiu odvolacieho súdu bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7Cdo/1360/2015-588 z 25. mája 2016 odmietnuté. Žalobca bol preto ako vlastník nehnuteľnosti oprávnený predmet svojho vlastníctva prenajať a poskytnúť ho do užívania inému subjektu za odplatu. Žalovaný v priebehu konania nepreukázal, že by zmluvu o nájme nebytových priestorov žalobcovi vypovedal, pričom táto zmluva bola uzatvorená na dobu určitú do 30. septembra 2016. Obrana žalovaného spočívajúca v tvrdení o uzatvorení ďalšej podnájomnej zmluvy k totožnej nehnuteľnosti s obchodnou spoločnosťou JFKonsulting s. r. o. ako prenajímateľom rovnako nebola úspešná, odvolací súd uviedol, že táto skutočnosť nemala za následok ukončenie jeho zmluvného vzťahu so žalobcom. Pokiaľ sa žalovaný domnieval, že žalobca ako prenajímateľ už nedisponuje právom nehnuteľnosť prenajať, mal možnosť využiť výpoveď z nájmu v zmysle § 9 ods. 3 zákona č. 116/1990 Zb. nájme a podnájme nebytových priestorov v znení neskorších predpisov. K uvedenému však zo strany žalovaného neprišlo, a preto ak žalovaný uzatvoril paralelne k tomu istému nebytovému priestoru aj ďalšiu nájomnú zmluvu, táto skutočnosť nemôže ísť na ťarchu žalobcu. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď zmluvu o podnájme nebytových priestorov posudzoval podľa svojho obsahu, a nie podľa jej názvu. Žalobca splnil záväzok, ktorý v uvedenej zmluve voči žalovanému prevzal a žalovanému umožnil užívať nebytový priestor od uzavretia zmluvy. To, či nehnuteľnosť bola správne zapísaná do súpisu konkurznej podstaty obchodnej spoločnosti CORTE spol. s r. o. bude Okresný súd Banská Bystrica vyhodnocovať v konaní na ktoré poukázal žalovaný samostatne, pričom výsledok konania o jej vylúčení z konkurznej podstaty neovplyvní rozhodnutie v tu posudzovanej veci, najmä s poukazom na rozhodnutia, ktoré žalobcu právoplatne určili za vlastníka sporných nehnuteľností. Preto ani nenastal dôvod na prerušenie tohto konania do rozhodnutia vo veci vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 26Cb/63/2011. Námitka absencie pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v tomto spore rovnako neobstojí, keď prenajatá nehnuteľnosť v čase vyhlásenia konkurzu úpadcovi obchodnej spoločnosti CORTE spol. s r. o. nepatriła, preto je odkaz na ust. § 67 ods. 1 písm. a/ zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov irelevantný. Žalovanému vznikla na základe zmluvy o podnájme nebytových priestorov povinnosť zaplatiť za poskytnuté služby žalobcovi zmluvne dohodnutú sumu, pričom túto zmluvu mal žalovaný uzatvorenú so žalobcom, a nie s obchodnou spoločnosťou CORTE spol. s r. o. Právny vzťah žalovaného k tejto obchodnej spoločnosti sa právneho vzťahu žalobcu so žalovaným žiadnym spôsobom netýka. Súd prvej inštancie rovnako správne posúdil aj nárok na náhradu trov konania žalovaného. Keďže bol v odvolacom konaní plne úspešný žalobca, priznal mu odvolací súd proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

9. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovoľanie žalovaný. Rozhodnutie odvolacieho súdu podľa názoru žalovaného trpí vadami zmätočnosti vymedzenými v ust. § 420 písm. b/ a f/ C. s. p., t. j. ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Rozhodnutie odvolacieho súdu malo zároveň závisieť od právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovoľacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.). Žalovaný v dovolaní uviedol, že na účely aplikácie ust. § 422 ods. 1 písm. a/ C. s. p. je potrebné vziať na zreteľ tú skutočnosť, že žalobca vedie so žalovaným na Okresnom súde Banská Bystrica aj ďalšie spory (žalovaný uviedol ako príklad konania vedené pod sp. zn. 63Cb/180/2015, 64Cb/123/2015, 64Cb/5/2015, 64Cb/122/2015, 64Cb/5/2015, 64Cb/478/2015, 64Cb/443/2015, 64Cb/124/2015), v ktorých má byť predmet sporu totožný a ktoré napriek návrhu žalovaného neboli spojené na spoločné konanie. Žalovaná suma pritom v týchto konaniach predstavuje v súčte viac ako 23 882,52 eur vrátane príslušenstva. Rozhodnutie o dovolaní žalovaného v tu posudzovanej veci má mať priamy vplyv na rozhodnutie v ďalších trinástich konaniach, kde celková hodnota dosahuje viac ako 31 874,52 eur. Preto má žalovaný za to, že žalobca účelovo rozdelil žalovanú sumu do viacerých súdnych konaní a žiadne z týchto súdnych konaní potom nespĺňa požadovanú výšku desaťnásobku minimálnej

mzdy potrebnú pre prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie. Keďže sa konajúce súdy k návrhu žalovaného na spojenie vecí nevyjadrili, aj keď boli všetky podmienky na takýto postup súdov splnené, malo dôjsť nesprávnym procesným postupom súdov k znemožneniu strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (dôvod prípustnosti dovolania a dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ C. s. p.).

10. Zmluva o podnájme nebytových priestorov uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným dňa 06. augusta 2009 je podľa žalovaného absolútne neplatná, keď v čase jej podpisu neexistovala platná nájomná zmluva v prospech žalobcu. V čase podpisu tejto zmluvy nedisponoval žalobca súhlasom prenajímateľa s prenechaním nehnuteľnosti do podnájmu. Preto žalobca nemá žiaden právny titul na úhradu nájomného, ktoré bolo navyše žalovaným riadne uhradené inému subjektu, obchodnej spoločnosti JFKonsulting s. r. o. Spoločnosť CORTE spol. s r. o. ako vtedajší vlastník nehnuteľnosti zapísaný na príslušnom liste vlastníctva, odstúpil od nájomnej zmluvy uzatvorenej so žalobcom listom zo dňa 31. mája 2011 a týmto nastali aj účinky vo vzťahu k zmluve o podnájme nebytových priestorov uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným, ktorá v dôsledku týchto okolností zanikla. Preto žalobca od 01. júna 2011 nedisponuje právnym titulom, na základe ktorého, by sa mohol domáhať tu žalovaného nároku. Počas obdobia za ktoré si žalobca uplatňuje svoj nárok titulom podnájomnej zmluvy bola ako vlastník nehnuteľnosti evidovaná na katastri nehnuteľností obchodná spoločnosť CORTE spol. s r. o. a na príslušnom liste vlastníctva bol žalobca evidovaný ako nájomca na základe nájomnej zmluvy zo dňa 10. novembra 2009 s trvaním nájmu od 01. mája 2010 do 30. apríla 2020. Uvedený zápis musel byť vykonaný so súhlasom žalobcu, a preto ak teraz žalobca tvrdí, že už v danej dobe bol vlastníkom predmetných nehnuteľností, úmyselne zavádzal iné subjekty, vrátane žalovaného. Žalobca navyše zaslal správcovi konkurznej podstaty úpadcu CORTE spol. s r. o. dňa 27. mája 2011 odstúpenie od zmluvy o nájme nebytových priestorov č. 01/S/2010, v ktorom sa odvolával na platne uzatvorenú nájomnú zmluvu zo dňa 10. novembra 2009. Rovnako žalobca zaslal dňa 01. júna 2011 žalovanému výzvu na úhradu nájomného, v ktorej sa odvolával na uvedenú nájomnú zmluvu uzatvorenú s CORTE spol. s r. o. Preto, ak sa ešte v roku 2011 žalobca považoval za nájomcu (a nie za vlastníka), pri uzatváraní zmluvy o podnájme nebytových priestorov so žalovaným dňa 06. augusta 2009, žalovaný vystupoval ako podnájomník a zmluva bola uzatvorená ako podnájomná. Akcesorickú povahu podnájomnej zmluvy k nájomnej zmluve a automatický zánik podnájomnej zmluvy v prípade zániku nájomnej zmluvy má potvrdzovať aj rozhodovacia prax všeobecných súdov označená v dovolaní žalovaným (rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 20Cb/311/2009 z 30. septembra 2010, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6MCdo/21/2011 z 30. januára 2013). Ak sa 01. júla 2015 malo rozhodnúť o vlastníckom práve žalobcu k spornej nehnuteľnosti, a teda, že vlastnícke právo zapísané v katastri nehnuteľnosti od roku 2006 do roku 2015 obchodnej spoločnosti CORTE spol. s r. o. nepatrilo, momentom právoplatnosti takéhoto rozhodnutia mala začať žalobcovi plynúť lehota na podanie žalobného návrhu proti CORTE spol. s r. o., ktorá sa bezdôvodne obohatila na úkor žalobcu tým, že prenajímala tretím osobám nehnuteľnosť, ku ktorej nemala vlastnícke právo. V súvislosti s touto argumentáciou žalovaný zároveň poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/92/2010 z 19. januára 2012. Uvedené podľa názoru dovolateľa napĺňa dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. Vlastník sa sám musí domáhať aktívne ochrany svojho vlastníckeho práva a skutočnosť, že tak žalobca už v roku 2006 neurobil (resp. ihneď po tom, čo odstúpil od kúpnej zmluvy), ale žalobný návrh podal až 30. mája 2011 po tom, čo bola nehnuteľnosť zapísaná do konkurznej podstaty úpadcu CORTE spol. s r. o., má podľa žalovaného znamenať, že všetky právne úkony sú na ťarchu žalobcu a nie na ťarchu žalovaného, ktorý si svoje povinnosti vyplývajúce zo záväzku riadne plnil. Nie je možné, aby na jedno a to isté bola jedna osoba zaviazaná dva krát. Splnením povinnosti oprávnenému subjektu povinnosť dlžníka zaniká. V rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17Cod/2/2017-465 zo 17. augusta 2017 krajský súd uviedol, že určenie vlastníckeho práva je bez právneho významu vo vzťahu k určeniu osoby, ktorá mala za určité obdobie mať nárok na úhrady súvisiace s nájmom nehnuteľnosti, ktoré žalovaný po celé obdobie riadne uhrádzal alebo do súdnej úschovy, alebo osobám, ktoré podľa neho dostatočným spôsobom preukázali dôvody, prečo by mali tieto úhrady prijať.

11. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu má byť navyše podľa

žalovaného nepreskúmateľné, keď odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že predmetom rozhodnutia súdu prvej inštancie bol nárok na zaplatenie služieb spojených s nájmom nebytového priestoru. V skutočnosti však predmetom žalobcom uplatneného nároku bola úhrada nájmu nehnuteľnosti a nie úhrada služieb súvisiacich s nájmom nehnuteľnosti. Uvedeným nesprávnym procesným postupom súdu, mal byť naplnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ C. s. p.

12. Dňa 28. augusta 2014 bola uzatvorená medzi JFKonsulting s. r. o. a Slovenskou poštou, a. s. podnájomná zmluva, ktorá bola uzatvorená so spätnou účinnosťou jeden mesiac, t. j. od 01. júla 2014. Uvedená podnájomná zmluva bola uzatvorená na podklade nájomnej zmluve medzi CORTE spol. s r. o. a JFKonsulting s. r. o. a na jej uzatvorenie bol daný pokyn konkurzným súdom. Pokiaľ existovalo právoplatné rozhodnutie súdu (uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 1R/8/2009-659 z 29. apríla 2014), žalovaný mal za to, že oprávnenie prenajať nehnuteľnosť mala v danom čase obchodná spoločnosť CORTE spol. s r. o., resp. JFKonsulting s. r. o., a nie žalobca. Ak súdy neprihliadali na uvedenú okolnosť a rozhodli v rozpore s týmto rozhodnutím, uvedený postup je rozporný aj so zárukou právnej istoty. Žalovaný postupoval v dobrej viere a v súlade s hodnovernosťou údajov zapísaných v katastri nehnuteľností. Konajúce súdy sa s týmito závermi vo svojich rozhodnutiach nevysporiadali.

13. Žalovaný ďalej poukázal na rozhodnutie R 27/2003, podľa ktorého je správca konkurznej podstaty aj v priebehu sporu o vylúčenie vecí zo súpisu majetku konkurznej podstaty oprávnený vec držať, užívať a používať jej plody a úžitky, a to bez ohľadu na to, či je úpadca vlastníkom vecí. Rozhodnutie súdu o určení vlastníckeho práva žalobcu nie je takou právnou skutočnosťou, ktorá by sama osebe mala za následok vylúčenie vecí zo súpisu majetku patriaceho do konkurznej podstaty (R 52/1998). Preto ani rozhodnutie o určení vlastníckeho práva na ktoré sa odvoláva žalobca nemá vplyv na zásadu priority a oprávnenosti disponovania s nehnuteľnosťou správcom konkurznej podstaty. Za existencie uvedenej zásady priority, pokiaľ správca konkurznej podstaty úpadcu je aj v priebehu sporu o vylúčenie vecí zo súpisu majetku konkurznej podstaty oprávnený vec držať, užívať a používať jej plody a úžitky, tak subjekt, ktorý mu uhradil nájomné, si riadne splnil svoju povinnosť. Žalovaný preto riadne splnil svoj záväzok a na uvedenom nič nemení ani tá skutočnosť, že vlastníkom nehnuteľnosti bol žalobca.

14. Odvolací súd, ako ani súd prvej inštancie, žiadnym spôsobom nereagovali na podstatnú právnu argumentáciu žalovaného, podľa ktorej nie je žalobca oprávnený na prijatie úhrady nájmu za obdobie, počas ktorého bola nehnuteľnosť zapísaná do konkurznej podstaty úpadcu CORTE spol. s r. o., čím malo dôjsť k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov má žalovaný za to, že uplatnený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., resp. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. (rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená) je dôvodný. Vzhľadom na tú skutočnosť, že žalovaný postupoval v dobrej viere a v súlade so súdnym rozhodnutím určujúcim, kto má prenajímať predmetnú nehnuteľnosť, nie je žalovaný v tomto spore subjektom, ktorý by disponoval procesnou subjektivitou (§ 420 písm. b/ C. s. p.). Preto žalovaný dovolaciemu súdu navrhuje, aby rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil, vec mu vrátil na ďalšie konanie a zaviazal žalobcu na náhradu trov dovolacieho konania žalovanému.

15. Podaním žalovaného z 04. decembra 2017, doručeným súdu prvej inštancie dňa 14. decembra 2017, označeným ako „spresnenie dovolacích dôvodov“, žalovaný upresnil, že dovolanie podal z dovolacích dôvodov podľa § 421 ods. 1 C. s. p. a dovolací prieskum vád zmätočnosti v zmysle § 420 C. s. p. nežiada.

16. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného poukázal na obdobné súdne konanie vedené na Krajskom súde v Banskej Bystrici, ako súde odvolacom, pod sp. zn. 43Cob/40/2016, vedené medzi totožnými subjektmi, ktorého predmetom bola pohľadávka žalobcu vo výške 705,- eur. Uvedená suma bola na základe právoplatného rozhodnutia v tomto konaní aj exekučne vymožená a dovolanie žalovaného bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obdo/71/2016 z 12. októbra 2017 odmietnuté. Žalovaným vymedzené dovolacie dôvody preto aj s poukazom na uvedené konanie považuje žalobca za irelevantné. V súlade s rozhodnutím veľkého senátu občianskoprávneho kolégia

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1VCdo/2/2017 z 19. apríla 2017 je navyše kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania podľa § 420 C. s. p. a § 421 C. s. p. neprípustná. Z uvedených dôvodov žalobca navrhuje dovolaciemu súdu, aby dovolanie žalovaného odmietol.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

18. Dovolanie je možné považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie, dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nemôže byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012, 7Cdo/92/2012). Úspech každého dovolania je vždy podmienený (primárnym) záverom dovolacieho súdu, že tento mimoriadny opravný prostriedok je procesne prípustný a až následným (sekundárnym) záverom dovolacieho súdu, že dovolanie je aj opodstatnené. Pokiaľ dovolací súd nedospeje k uvedenému (primárnemu) záveru, platná právna úprava mu nedovoľuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a pristúpiť k vecnému posúdeniu napadnutého rozhodnutia a konania, v ktorom bolo vydané. Ak preto dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie je procesne neprípustné, musí tento opravný prostriedok odmietnuť bez toho, aby sa zaoberal správnosťou napadnutého rozhodnutia. Na posúdenie otázky prípustnosti dovolania je pritom zásadne príslušný dovolací súd (IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 163/08). Ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku dovolateľa pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho (dokonca) prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu druhej sporovej strany.

19. Žalovaný v dovolaní vymedzil dovolacie dôvody podľa § 420 písm. b/ a f/ C. s. p. a súčasne podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C. s. p. V podaní, ktoré bolo súdu prvej inštancie doručené dňa 14. decembra 2017, teda ešte v zákonnej lehote na podanie dovolania, obmedzil uplatnené dovolacie dôvody len na § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C. s. p.

20. V prípade dovolaní uplatnených podľa § 421 ods. 1 C. s. p. je dovolací súd pri komplexnom riešení otázky prípustnosti podaného dovolania povinný prihliadnuť na ust. 422 ods. 1 C. s. p., ktoré limituje prípustnosť dovolaní podaných podľa § 421 ods. 1 C. s. p. tým, že vylučuje dovolací prieskum v sporoch, ktorých predmetom je výlučne peňažné plnenie v určitej výške. Aplikujúc uvedenú právnu normu na posudzovanú vec, je potrebné konštatovať, že predmetom dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu je peňažné plnenie vo výške 933,52 eur s príslušenstvom. V súlade s § 422 ods. 2 C. s. p. je pre určenie výšky minimálnej mzdy rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie, teda 19. septembra 2014. Nariadenie vlády č. 321/2013 Z. z. stanovilo výšku minimálnej mzdy na rok 2014 na sumu 352,- eur. Desaťnásobkom tejto sumy je 3 520,- eur, pričom táto suma prevyšuje žalovaným napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení vo výške 933,52 eur o 2 586,48 eur. Napadnutý výrok odvolacieho súdu (na príslušenstvo sa neprihliada) potom neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy stanovený v súlade s ust. 422 ods. 2 C. s. p. Z uvedeného dôvodu je prípustnosť dovolania podaného žalovaným podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a písm. b/ C. s. p. vylúčená podľa § 422 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

21. K argumentácii dovolateľa o úmyselnom konaní žalobcu, spočívajúcom v rozdelení žalovanej sumy do viacerých žalobných návrhov tak, aby žiadna z týchto súm nespĺňala kritérium desaťnásobku minimálnej mzdy je potrebné uviesť, že uvedené tvrdenie žalovaného je zavádzajúce. Žalobca v konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 64Cb/204/2014 podal žalobu o zaplatenie sumy vo výške 3 734,08 eur s príslušenstvom, pričom táto suma prevyšuje sumu desaťnásobku minimálnej mzdy stanovenej podľa dátumu podania žaloby. Skutočnosť, že predmetom rozhodnutia odvolacieho súdu napadnutého dovolaním je len peňažné plnenie vo výške 933,52 eur s príslušenstvom,

je spôsobené čiastočným procesným úspechom žalovaného v súdnom konaní premietnutým do zamietnutia žaloby v prevyšujúcej časti. V prípade, ak by bol žalobca v plnom rozsahu podanej žaloby úspešný, na prípadné dovolanie žalovaného by sa potom ust. § 422 ods. 1 písm. a/ C. s. p. nevzťahovalo.

22. Vzhľadom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C. s. p. v posudzovanej veci vylučuje ust. 422 ods. 1 písm. a/ C. s. p. Najvyšší súd preto dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. c/ C. s. p. odmietol ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa najvyšší súd nezaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

23. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.